

Ukážka z poviedky Vo chvíli pádu je zo zbierky Dinosauri na iných planétach.

Bolo krátko po siedmej ráno a vonku v záhrade jej deväťročný syn Finn naťahoval tenisovú sieť medzi dva stromy, nie však bežným spôsobom ako na tenis, ale pozdĺžne ako hojdaciu sieť. Mal na sebe prikrátke nohavice, možno to boli nohavice od vlaňajšej školskej uniformy, a bol bosý. Zem na tejto strane pozemku nebola upravená, ale pekná, lemovaná nízkym kamenným múrikom, za ktorým sa otváral výhľad na polia a sivé bridlicové strechy Portlaoise. „Myslím, že nebolo správne hovoriť mu o tých kačkách,“ povedal Bill.

„O kačky nejde,“ namietla, „keby to neboli kačky, bolo by to niečo iné.“

Pili kávu v prednej časti domu v miestnosti s vysokým stropom s rímsami, ktorú stále považovala za jedáleň, hoci ju ani po dvoch rokoch nestihla zariadiť, s výnimkou malého mahagónového stola, ktorý si priviezli z predchádzajúceho domu a dvoch napodobenín starožitných kresiel. Miestnosť bola dlhá a úzka s vikierovým oknom smerujúcim na juh a menším, čo malo výhľad na tú stranu, kde teraz ich syn pobehoval medzi stromami a viazal a prevážoval uzly. Sieť našiel v kôlni. Nepatrila im, ale predpokladala, že teraz už asi áno, kúpili ju s domom a patrila niektorému z jeho predchádzajúcich obyvateľov. Finn ju vytiahol na chytanie mŕtvych, či skoro mŕtvych vtákov. Zdalo sa, že vtáky sú ďalším veľkým znamením apokalypsy a Finn sa ich rozhodol chytať vo chvíli pádu. Predtým bol dva dlhé týždne posadnutý hmyzom: podrobne si zapisoval pavúky, muchy a chrobáky, zástupy mŕtvych každý večer vstupovali do zošita s modrými linkami.

Bill odstúpil od okna a posadil sa k nej za stolík. Mal na sebe košeľu z čias, keď pracoval v banke, starú, ale drahú, prúžkovanú košeľu značky Lanvin s dvojitémi manžetami, pokrčenú, pretože v nej spal, a tepláky. Prestal chodiť k holičovi a vlasy sa mu lepili k hlave, pod ušami ich mal šedivé.

„Zoberieš dnes Finna do školy?“ opýtala sa. Bola to napoly otázka, napoly požiadavka.

„Uvidím. Nechceme to uponáhľať, nie?“

Zo zeme vedľa kresla si zobral knihu. Ešte ju u neho nevidela, bola viazaná s obrázkom nádhernej Karyobingy na titulke a otočila hlavu, aby sa ušetrila pred pohľadom na cenu. Tieto knihy boli rozťahané po celom dome a tiež zápisníky, kôpky kníh s oslímimi ušami v kúpeľni a pri ich posteli, výtlačky náhodne sa objavujúce v kuchynskej linke a na podobločniciach. Väčšinou to boli knihy o umení: východnom umení, japonských starožitnostiach, maľbách z éry Muromači, drevorytoch so zlatými, lakovanými detailmi. Boli to knihy, ktoré by si v minulosti kúpila pre seba, knihy, z ktorých by sa stále vedela tešiť, keby neboli také príšerne drahé.

„Už je to skoro mesiac,“ povedala. „Musí sa vrátiť do školy. Vylúčený bol len do minulého týždňa.“

Bill hneď neodpovedal. Namiesto toho otočil stránku s obradnou vážnosťou, nadvihol lesklý papier, nechal ho dopadnúť, dlaňou prešiel cez jednofarebnú reprodukciiu obrazu s holými stromami pred chrámom. „Nemyslím si, že je pripravený.“ Rukou ukázal na

záhradu, kde Finn liezol do siete, skúšal, či unesie jeho váhu, testoval. „Pozri sa naňho. Nie je šťastný?“

Kabátik mala prevesený cez operadlo, zobrala si ho, prehodila cez plecia. V tejto izbe bola zima, hoci bol apríl, hoci upchali komín a izolačnou páskou oblepili popraskané okenné rámy, pôvodné okná, ako povedal dražiteľ, ktorý slintal nad samotným vekom všetkého naokolo, rovnako ako vtedy aj ona. Pre Billa je jednoduchšie, keď Finn nechodí do školy, pomyslela si; nemusí chodiť s dieťaťom na zastávku, nasadnúť na autobus do mesta, nemusí sa vrátiť len preto, aby si to celé zopakoval popoludní na konci vyučovania.

„Úžasné, keď sa nad tým zamyslíš,“ hovoril, „taký hlboký ponor do priestoru.“

„Prosím?“ opýtala sa, kým si neuvedomila, že rozpráva o niečom v knihe. Bol úplne mimo, krmil ju náhodnými vetami, čo čítal, kým jedla toast a pila kávu. Nad stolom visel oceľovo krištáľový luster ako strom v zime, väčšina ozdôb mu chýbala. Mala by ho zvesiť a vyhodiť, pomyslela si. Mala by ho odložiť medzi ostatný odpad do kôlne a vybrať si niečo v lkei. Predstavovala si, ako tu žili ľudia, čo v dome bývali pred nimi, pospájala si to z vecí, ktoré tu nechali. Kostra bričky, ktorej kovová konštrukcia hrdzavela za zadným múrom kôlne; hlinené ohrievadlá. Ale teraz jej napadlo, že na to možno šla zle; že možno sa dajú poznať nie podľa toho, čo nechali, ale podľa toho, čo zobrali, a v takom prípade ich nemá šancu spoznať. Finn za oknom hádzal kamene rôznej veľkosti do siete. „Keby si sa rozhodol zobrať ho do školy,“ povedala, „našla som mu kravatu od uniformy, keď som upratovala detskú izbu, visí mu v skrini.“

„Dobre,“ povedal, ani nezdvihol hlavu. Vedela, že Finn dnes do školy nepôjde.

Finnovi o kačkách povedala toto: včera v parku Stephen's Green kačky z jedného jazierka umreli, bolo to menšie jazierko s kovovým zábradlím pri bočnom východe vedúcom do nákupného centra, a neumrela jedna či dve kačky, ale všetky. Videla ich, keď šla cez park do kancelárie, pristavila sa pri malom hlúčku ľudí. A Bill mal pravdu, nebola to príhoda pre dieťa, zvlášť nie pre toto, ktoré bolo také precitlivené, že niekedy mala strach, aby mu vánok nezodral pokožku z tela. Ale prišla domov neskoro a unavená, a keď vošla do kuchyne, kde ich našla potichu sedieť za stolom, mala potrebu na seba upozorniť, ponúknuť niečo, čím by získala prístup do ich sveta. A tak spustila príhodu s kačkami, rozprávala o tom, ako sa niektoré takmer úplne potopili a nad hladinou im trčal len kus krídla alebo chvost, zatiaľ čo iné ležali na blatistom brehu, zobáčikmi sa zaryli do ílu. Jedna z nich prešla až na trávku a ležala prevrátená pod konárikmi hlohu a vedela, že keby sa jej dotkla, bola by stále teplá. Kým rozprávala, Finn sa na ňu díval a takmer počula, ako sa mu myšlienky roja v hlave. Bill zdvihol obočie, keď nakladala zemiakovú kašu a hrášok, jediné jedlo, ktoré bol Finn ochotný jesť. Pozrela sa smerom k rúre v nádeji, že pre ňu navaril aj niečo iné. Sledoval jej pohľad. „Môžem ti spraviť vajíčko, ak chceš,“ povedal.

„To je v poriadku, toto mi stačí.“ Chcela vedieť, ako presne Bill trávi svoje dni, ale táto záhada bola pre ňu rovnako neriešiteľná ako životy predchádzajúcich obyvateľov domu. Niežeby trávil veľa času starostlivosťou o domácnosť. Dal si vytlačiť vizitky s reklamou na služby finančného konzultanta, čo poskytoval, ale doteraz sa neobjavili žiadni klienti. Posadila sa oproti Finnovi za kuchynský stôl a pozorovala ho pri jedení: najskôr zjedol

hrášok, jeden za druhým, potom kašu, pričom celý čas vraštil obočie s takým úsilím, že si predstavovala, že kačky v jeho hlave vstali z mŕtvych, čaptavo kráčali, búchali krídlami o múry.

Obliekla si kabátik, v hale si zobrala kabelku a vyšla von k autu zaparkovanému pred domom. „Čau, Finn,“ zakričala a zamávala. Odkýval jej a potom sa vrátil k rozuzľovaniu špagátu. Kabelku položila, prešla po trávniku, opäť sa jej zabárali do vlhkej hlíny, a zastavila sa pri sieti. Na chvíľu zvažovala, aké by to bolo posadiť sa do nej, zatvoriť oči, zaspáť. Finnovi sa podarilo špagát rozuzliť a teraz znovu chodil okolo stromu, ktorého kmeň obmotával, ale o čosi vyššie, kde ho chcel uviazať. Zastavil sa, keď mu v rukách zostal len kúsok, a začal ho zaväzovať. „Počkaj,“ povedala mu, „pomôžem ti.“

„Musí to byť kotvový uzol,“ povedal, „vieš ho zaviazať?“

Pokrútila hlavou. „Tak to nechám radšej na teba.“

Po tráve boli rozložené papiere. Keď si čupla, aby sa na ne lepšie pozrela, všimla si, že sú pokreslené komplikovanými, detailnými diagramami, na okrajoch boli vpísané slová ako *pohroma* a *apokalypsa* a malé ručne kreslené obrázky vtákov, stvorení s tučnými bruškami s nepomerne dlhými nohami a obrovskými prstami. Medzi nákresemi ležal časopis, ktorý z času na čas do domu priniesla kazateľka. Bola jednou z mála, čo sa odvážila prejsť po blatistej ceste až sem za nimi, či skôr za Billom a Finn timer, pretože vždy chodila cez deň.

„Bola tu kazateľka?“ opýtala sa a zdvihla časopis.

„Myslíš Molly?“

Odkedy si s kazateľkou tykal? „Tak sa volá?“

„Áno,“ doviazal uzol a teraz ťahal sieť, aby skúsil, či sa udrží.

„Tak kedy tu Molly bola?“

„Včera. Ale nemohla sa zdržať, musela ísť navštíviť ženu, čo prišla až z Virginie, aby žila pri jazere.“ Spokojný s uzlom sa obrátil k matke. „Virginia je dievčenské meno, ale je to tiež miesto v Amerike. Prvé arašidy, čo narástli v Amerike, narástli vo Virginii, ale ľudia tam pestujú najmä tabak, čo je nemorálne a spôsobuje to pohromy.“

„Aká je Molly?“ opýtala sa, pričom si uvedomovala, že by už mala byť na ceste. Za omeškanie zaplatí vysokú cenu; desať minút ju mohlo stáť hodinu, ak vyjde na M50 v nesprávny čas.

Finn sa na chvíľu zamyslel. „Poznáš Sally, trénerku koní z *Blue Mountain*?

„*Blue Mountain*? To je kde?“

„To je televízny program.“

Keď pokrútila hlavou, skúsil to ešte raz. „Poznáš princeznú Karlu z *Jupiterovho gangu*?“

Na čo sa mu to, preboha, Bill dovoľí pozeráť? Rozhodla sa, že na budúci mesiac si vezme deň voľna; dokonca aj pol dňa by stačilo. Dohodne si schôdzku s riaditeľom školy, zavolá detskej psychologičke, ozve sa tej žene z banky. Už viac nemohla dúfať, že to spraví Bill.

Finn sa mračil, sústredil sa. „Poznáš Angelinu Jolie?“

Bože dobrý, pomyslela si, túto kazateľku si teda takto nepredstavovala. Predstavovala si ju – a vedela to – dosť stereotypne a úboho ako bacuľatú pani v stredných rokoch v podomácky ušitých šatách, niečo medzi mormónkou z devätnásteho storočia a katolíckou mníškou, so šedivými vlasmi v uzle a pánskymi topánkami so šnúrkami. „Áno,“ povedala, „viem, ako vyzerá Angelina Jolie. Podobá sa na ňu Molly?“

„Trochu. Má také vlasy a oči, ale nie je taká vysoká. A je trošku opálenejšia.“

Bolo nezmyselné žiarliť na ženu, ktorá si za životný cieľ vybrala odsudzovanie pýchy, márnivosti a hriechov tela, odsudzovanie všetkého, ak by sa dalo veriť časopisom, čo rozdávala. Chcela si vložiť ten plátok do kabelky, ale chlapec jej ho vytrhol a sadol si na trávku. Pozorovala ho pri čítaní: aké vážne dieťa, vážne, horlivé, a hoci ju bolelo pripustiť to – zvláštne. Prešla k nemu.

„Žijeme posledné chvíle ľudstva,“ povedal bez toho, aby sa na ňu pozrel. „Čoskoro sem vtrhnú vojská Zvera, rozšíri sa mor a všetko bude horieť.“

„Daj mi to,“ povedala a natiahla sa za časopisom, ale bol rýchlejší. Vyskočil a rozbehol sa na opačný koniec záhrady s otáčajúcimi sa stranami v ruke. Pozrela sa na hodinky: nemala čas utekať za ním. „Uvidíme sa večer,“ zakričala, keď sa vracala po trávke k autu.

Prešla na cestu, vyhýbala sa najhlbším výmoľom, pred tými menšími pribrzdila. Po jej pravej ruke, ostro kontrastujúc s kamenným múrom porasteným machom, stál surový plot z plechu, ktorý oddeľoval ich pozemok od susedného opusteného pozemku, čo bol kedysi súčasťou rozľahlej záhrady patriacej k domu. Developer, ktorého dom nezaujímal, ho oddelil plotom a predal spolu s jedným akrom záhrady. Keď sem s Billom prišli prvýkrát, na príjazdovej ceste bola vysoká železná brána, ale keď sa pristahovali, brána bola preč a neskôr sa dozvedela, že ju zobral stavitel'ov veriteľ. Divočina mala byť druhou fázou stavby trojizbových radových domov. Vlani v zime búrka odniesla reklamné plagáty z oplotenia a teraz ležali pochované v trávke, útržky hojdačiek a usmievajúcich sa milencov a kvetinových záhonov vyzerali ako zvyšky starovekej mozaiky. Na ďalšom poli stála prvá fáza – kostry rôznych budov, ktoré sa už začínali rozpadáť. Počula, že v niektorých domoch bývajú nejakí ľudia, hoci tam nie je kanalizácia ani elektrina, raz prešla po lúke a za plotom videla pred jedným z nich dodávku a vrecia s odpadom pred druhým.

Pred troma týždňami na hodine zemepisu Finn udelil svojho spolusediaceho do tváre.

„Bezdôvodne,“ tvrdil riaditeľ, hoci neskôr vysvitlo, že chlapec Finnovi chytil ruku, aby ňou netriasol. „To predstavuje napadnutie,“ povedal Bill, „Finn konal v sebaobrane.“

„Majú deväť rokov,“ povedala mu, „môžeme sa o nich prestať rozprávať ako o väznoch?“ Zjavne tam však tieklo dosť krvi a vybitý zub spôsobil veľkú paniku, i keď sa neskôr ukázalo, že bol mliečny a vypadol by tak či tak. „Ale o to vôbec nejde,“ povedal na to Billovi riaditeľ a nemohla si pomôcť, ale mala pocit, že Finn by skončil s týždňom vylúčenia a nie dvomi, keby hovorila ona.

Na poludnie si zobrala obed so sebou do parku. Bolo chladno, slnko takmer nesvietilo a veľa lavičiek zostalo prázdnych. Vybrala si tú pod stromom a odbalila si sendvič. Pri

malom jazierku zastavila dodávka Správcu zelene a zacúvala na trávnu. Vystúpil z nej zariadenec a prešiel k zadnej časti dodávky, otvoril dvere a vytiahol rampu.

Z miesta, kde sedela, ho počula robiť zvláštne prívetivé zvuky. Nakoniec z nej vyšla dezorientovaná kačica, akoby dodávka bola veľké futuristické vajce, z ktorého sa práve vyľahla. Chvíľu zmätene stála na rampe a zrazu za ňou pribiehlo viac kačíc, strkali sa a poskakovali a už bolo neskoro na návrat. Asi desať kačiek zišlo na trávnu, boli zeleno-modro-hnedé, keď ich zariadenec zaháňal k jazierku, nejaké dieťa im začalo hádzať odrobinky, hladkať ich po hlavách. Zariadenec ich zahnal do vody, kde plávali spolu, vždy pri sebe.

Mala sa z nich tešiť, ale netešila sa. Boli na nerozoznanie od kačiek, čo deň predtým umreli. Keby včera ráno nešla cez park, keby sem dnes neprišla na obednú prestávku, mohla si pri ďalšom raze pomyslieť, že to boli tie isté kačky. Bol to nejaký podvod, prefíkané gesto, ktoré naznačovalo, že tie prvé kačky nikdy neexistovali a len ona, tichá svedkyňa, poznala pravdu. Odhodila zvyšok sendviča do koša, odišla z parku a vrátila sa do kancelárie. Neskôr zadala do vyhľadávacieho slova „mŕtve kačky v Stephen's Green“, ale nič podstatné nenašla.

Krátko po šiestej sa autom vracala domov s rádiom naladeným na hudobnú stanicu. Mala rada túto časť cesty, keď za sebou nechala mestskú premávku, kľukaté cesty vedúce do Portlaoise a potom ďalej. Stál tam dom, ktorý každý večer upútal jej pohľad, pochádzal z rovnakého obdobia a štýlu ako ich gregoriánsky dom zo začiatku devätnásteho storočia, avšak pôsobil udržiavanejšie. V zime viseli sviečky v sklenených pohároch na cezminách a teraz, neskoro na jar, kvitli po obidvoch stranách príjazdovej cestičky narcisy. Keď okolo neho prechádzala v ten večer, necítila sa inšpirovaná, ale pokarhaná. Ak bude vonku ešte svetlo, keď dovečerajú, pokúsi sa upratať včelie úle na juhozápadnej strane pozemku. Požiada Finna, aby jej pomohol; možno na chvíľu prestane myslieť na všetko mŕtve. Úle môžu namaľovať rôznymi farbami, použiť ich namiesto kvetináčov; nemala chuť chovať včely. Včelárske náčinie – overal, klobúk so sieťkou, dymák – ležalo medzi opustenými vecami v kôlni a ona to brala ako dôkaz skutočnosti, že predchádzajúci obyvatelia boli včelári, ale možno to bol dôkaz toho, že neboli; že možno boli prinajlepšom neúspešní včelári. A z nejakého dôvodu, ktorý nedokázala pomenovať, vedela, že včelárske náčinie a brička nepatrili rovnakej osobe; boli to pozostatky dvoch rôznych ľudí, odhodené hobliny dvoch oddelených životov.

Popoludní pršalo, mrholilo a tri schodíky, čo viedli k vchodovým dverám, boli klzké. Nad nimi, pod škatuľou s alarmom, visel medený zvonček. Povrázok sa z neho stratil, ale srdce zostalo, a tak ju niekedy vystrašil ostrý vysoký tón, ktorý zvonček vydával v silnom vetre. Keď vošla do haly, mala pocit, že zacítila vôňu nejakého jedla a neboli to zemiaky a hrášok. Bill ju vyšiel z kuchyne pozdraviť. „Neuhádneš,“ povedal, „zavolali ma na pohovor.“

„To je úžasné,“ snažila sa nepôsobiť príliš prekvapene, pretože ho začala podozrievať z toho, že už nikde žiadne žiadosti o zamestnanie neposiela. „A aké je to miesto?“

„V múzeu v Athy.“

„V múzeu?“ opýtala sa zmätene. „Ale na účtovnom oddelení, nie?“

„Je to trošku manuálnejšia práca. Zakladanie do katalógov, práca v archíve a tak podobne.“

Opatrne, pomyslela si, dávaj si pozor, ako to zvládneš. V duchu už začala počítat výšku cestovného, ku ktorej pridala náklady na nové oblečenie, cenu za osobu, čo im postráži syna. Aby získala trochu viac času, pomaly zavesila svoj kabátik, potom sa k nemu znovu otočila: „Kde je Finn?“

„V kuchyni,“ odpovedal Bill, „strachuje sa o kačky.“ Prechádzal halou, a tak kráčala za ním. „Takže, koľko ti ponúkajú?“ opýtala sa a snažila sa znížiť uvoľnene.

„Povedali mi, že o tom sa môžeme porozprávať na pohovore.“

„Ale ponúkajú nejakú mzdu?“

„Samozrejme.“ Zastavil sa pred dverami do kuchyne a zvrátil obočie. „Mohla by si sa aspoň tváriť, že sa trochu tešíš. Chcela si, aby som si našiel prácu. Tak som si ju našiel.“

Mala chuť povedať mu, že to nemá nič spoločné s chcením; to, čo by niektorý z nich mohol chcieť, prestalo byť podstatné už veľmi dávno. „Prepáč,“ povedala, „len som... vieš... Kedy máš ten pohovor?“

„Zajtra o štvrtnej. Čo znamená, že sa odtiaľto musím pohnúť o tretej.“

„Ale kto bude strážiť Finna?“

„Myslel som, že by si si mohla zobrať na poobedie voľno.“

„Mám stretnutia... Keby si mi to dal vedieť skôr...“ vetu nedokončila. Finn sedel za kuchynským stolom a pred sebou na tanieri mal niečo, čo na prvý pohľad vyzeralo ako plyšová hračka, ale v skutočnosti to bol mŕtvy vták. Pokojne, pomyslela si. Zhlboka dýchať. Prešla k nemu. Zdvihol hlavu, prestal do vtáka pichať vidličkou a usmial sa. Bol malý a tmavý s čierno-hnedým perím, ružové pazúriky mal stiahnuté. „To si chytil do siete?“ opýtala sa. Predstavila si, ako padá z oblohy, ako sa odrazí od siete a znovu do nej spadne.

„Nie,“ povedal, „našiel som ho pri rieke.“

Dívala sa, ako vtákovi vytrhol pierko z bruška. „Čo robíš?“ opýtala sa. „Môže byť chorý.“

„On je chorý, zniesol sa naňho mor.“ Trhal mu perie rýchlymi prudkými pohybmi, odhaľoval ružovú pokožku pokrytú husou kožou. Zdvihol nôž a prešiel po holej koži, akoby chcel spraviť rez. „Dobre,“ povedala, „stačilo, teraz ho daj preč zo stola.“ Za jej chrbtom Bill vyťahoval niečo z rúry. Prvýkrát za niekoľko týždňov poriadne navaril. Dívala sa, ako skladá alobal z plechu, a keď sa rozplynula horúca para, videla, že je to kurča.

Po večeri sa Bill vytratil do miestnosti pri kuchyni, v ktorej mali televízor. Vzda sa nápadu, že Finna zaujme včelími úlmi: zjedol zemiaky a hrášok a odniesol si operenú mŕtvolu do záhrady, kde ju skúmal s takým záujmom, že nemala to srdce, aby mu ju vzala. Osprchovala sa a zašla za Billom. Malá miestnosť s televízorom bola kedysi pravdepodobne izbou pre slúžku a bolo ľahšie ju vykúriť ako ostatné izby v prednej časti domu. Bill sedel v kresle, nohy v ponožkách si ohrieval na elektrickom ohrievači. Manžel

jednej z jej kolegyň vlni dostal prácu v Dubaji. Samozrejme, že to bolo náročné, povedala jej kolegyňa, ale každý druhý mesiac nechala deti u svojej matky a na týždeň za ním odletela. Za tri roky sa dokážu pozviechať, stojí to za to. Keď sa teraz dívala na Billa, ako tam sedí a číta si nejaký zo svojich časopisov o umení, priala si, aby tiež radšej odišiel do Dubaja; zarazila ju sila toho prania, ako aj chlad, s akým o tom premýšľala. Prešla k skrinke a vybrala fľašku brandy, čo zostala ešte z Vianoc, obidvom im naliala. Zobral si od nej pohárik, ale nič nepovedal.

„Možno by si tam Finna mohol vziať zajtra so sebou,“ navrhla.

Zdvihol hlavu od časopisu. „Prísť tam s deckom? To tam ani nemusím chodiť.“

A jasne videla, ako by sa to celé vyvíjalo, ako by sa vždy v budúcnosti, keď by naznačila, že si má nájsť prácu, vrátil do tejto chvíle: chcel, snažil sa a ona to pokazila. Odpila si z brandy. „Myslím, že by si tam mal ísť,“ povedala.

„A čo tvoje stretnutia?“

„To prvé nemôžem presunúť, ale nájdem niekoho, kto ma zastúpi na tých ďalších. Finnovi zapni nejaké DVD. Domov prídem o pol štvrtej.“

„Chceš, aby som ho tu nechal samého?“

Bola v pokušení povedať mu, že to zase až taký veľký rozdiel nebude v porovnaní s tým, keď je doma. Z toho, čo videla, vedela, že Bill necháva chlapca napospas.

„Veď je to len polhodina,“ povedala. „To zvládne. Skôr ako odídeš, daj mu obed.“

„Na obed mu dávam jesť každý deň.“ Chvíľu mlčal a potom dodal: „Naozaj si myslíš, že by som tam mal ísť?“

„Áno.“

„Dobre teda, pôjdem.“